

Arrest

nr. 339 617 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

onderdaan van Roemenië wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag

van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zij heeft zich schuldig gemaakt aan gewone-diefstal, onrechtmatig bezetten van onbewoond pand. Feit(en) waarvoor zij werd veroordeeld op 25.11.2024 door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene verschillende panden kraakte in Gent o.a. op 21 augustus 2023 komt R.M. aangifte doen van kraken. Zij deelt mee dat zij de woning te Gent, G.D.S. (...) huurt van de sociale woonmaatschappij Dimensa. Ze woont sinds 4 augustus 2023 samen met haar gezin in hun nieuwe woning en komt nog slechts op haar oud adres om wat spullen op te halen. Die ochtend deed zij dat en merkte ze dat er andere personen hun intrek in de woning hadden genomen. Zij nam contact op met de verhuurmaatschappij en vernam dat de woning nog niet opnieuw werd verhuurd. Samen met de politie begeeft zij zich dan naar de woning. De onderzoekers worden door een vrouw in de woning gelaten, geïdentificeerd als betrokkene. Zij stelt dat zij samen met haar familie en enkele kennissen de woning heeft gekraakt. De handelingen van de betrokkene getuigen van een verregaand respect voor andermans eigendom. De betrokkene dient in te zien dat zij er zich van moet onthouden om andermans woning zonder toestemming te betreden. Uit de strafinformatie blijkt dat betrokkene zich op een zeer hardnekkige manier aan strafbare feiten van kraken schuldig maakt. Met alle verstrekkende nefast gevolgen vandien voor de rechtstreekse benadeelden, telkens sociale huurmaatschappijen, die deze panden vaak beschadigd aantreffen en op wier kosten nutsvoorzieningen worden gebruikt door de krakers. Ook de breder maatschappelijke impact van dergelijke feiten mag niet worden onderschat, bv. Voor de burgerlijke partij, die huurster was van een gekraakt pand.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 07.07.2025 een vragenlijst "hoorrecht" ingevuld in de gevangenis en verklaarde dat ze sinds januari 2025 in België verblijft. Ze verklaarde dat ze via Hongarije, Oostenrijk, Duitsland naar België reisde. Ze reisde in het bezit van haar Roemeense identiteitskaart. Ze verklaarde dat ze een minderjarig kind heeft in België nl. P.A.B.(...) A. (geboren op (...)2021). Het is onduidelijk waar het kind momenteel verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat alsook hij geen duurzaam verblijf in België heeft. Uit het rijksregister blijkt dat hij over de Roemeense nationaliteit beschikt. Zij zullen dus samen het Belgische grondgebied kunnen verlaten en zich vestigen in Roemenië. Waardoor er geen sprake is van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Ze verklaarde dat haar moeder P., V. (...) (geboren op (...)1972) in België woont. Zij zou verblijfsrecht genieten in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van eendoor artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en haar moeder. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen. Wanneer zij gevraagd werd of zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen verklaarde ze een operatie te hebben gehad aan haar hoofd. Zij bewijst haar verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering van het grondgebied niet verhinderen. Ze verklaarde dat ze niet wenst terug te keren naar haar land van herkomst en dat ze in België op werk wacht. Het feit dat betrokkene niet wil terugkeren naar haar land van herkomst, omdat zij in België wil verblijven/werken lijkt op eerste zicht geen schending van artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Roemenië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zij adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 44bis, 44ter, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete (en correcte) feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“(…)”

(eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *Betrokkene verblijft reeds sinds 2015 onafgebroken in België, en dit dus sedert haar minderjarigheid;*
- *Betrokkene heeft jong kind, dat in België is geboren ;*
- *Betrokkene haar familie verblijft in België.*

4.3.

Dat er evident maar rekening kan gehouden worden met de individuele situatie van verzoekster als zij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen in casu absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskennis van het hoorrecht inhoudt!

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’ stelt:

“(…)”

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1. *De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
2. *Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissing van uitwijzing.

Er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar de ingevulde vragenlijst ‘hoorrecht’ doch evident had verzoekster ook op het ogenblik van haar vrijlating uit de gevangenis ook moeten worden bevraagd alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster had dan immers cruciale informatie kunnen meedelen, nl. dat zij niet definitief veroordeeld werd voor bovenvermelde feiten, wel integendeel.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen deugdelijk gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit aldus wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers ook beter kunnen duiden dat hij reeds sedert 2015 in België verblijft, alwaar zij samen met haar volledige familie verblijft.

Intussen heeft verzoekster zelf een jong kindje, geboren in België. (zie stuk 2)

Dit kind staat niet vermeld op de bestreden beslissing, zodat er moet worden van uitgegaan dat verzoekster het kind alleen dient achter te laten, hetgeen evident uiterst onredelijk is. Het mag evident zijn dat verzoekster instaat voor de zorg en opvoeding van haar zoontje. Hij gaat ook in Gent naar school.

Ook het argument dat verzoekster en haar kind via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden slaat werkelijk nergens op. Het kind is immers nog maar 3 jaar oud!

Dat deze motivering evident absoluut onzorgvuldig en uiterst onredelijk is. DVZ begaat dan ook een manifeste motiverings- en beoordelingsfout. DVZ heeft immers geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de werkelijke feitelijke situatie van verzoekster, en dit voornamelijk omdat zij niet deugdelijk werd gehoord.

De familie wordt bovendien ook ondersteund door de gespecialiseerde stadsdiensten en worden op deze manier toegeleid naar werk en verblijf. Zo startte zij reeds met een alternatief arbeidstraject, zij liep stage en mag normaal beginnen werken. (zie stuk 4)

Dit werd in een eerdere procedure ook reeds bevestigd door mevrouw F., E. (...), intercultureel bemiddelaar, departement Welzijn en Samenleving Stad Gent. Zij stelt hieromtrent het volgende: (zie stuk 3)

“(…) Documenten spijtig genoeg heb ik niet maar ik kan wel zeggen dat haar zoontje is aangemeld op school we wachten op een bevestiging van zijn plaats, een startdatum hebben we niet. De ouders van R. (...) werken met een arbeidscontract we proberen de verblijfsdocumenten van hen in orde te brengen.

R. (...) is ingeschreven bij Jobteam om daar een traject te lopen om een gepaste job te vinden.

A. (...) de zoon is hier in België geboren.(...)”

DVZ was hiervan aldus reeds op de hoogte en had hier rekening moeten mee houden.

Het mag dus duidelijk zijn dat absoluut geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de het betrokken kind, noch met de reële feitelijke situatie van verzoekster en haar familiaal netwerk.

Met al deze elementen werd absoluut geen rekening gehouden door DVZ.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit voorzien is in de Verblijfswet.

Het louter verwijzen naar een eerder afgenomen ‘vragenlijst’ is in dit kader dan ook niet voldoende om te voldoen aan deze hoorplicht.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Nogmaals dient hierbij te worden benadrukt dat verzoekster in casu niet deugdelijk is gehoord op het ogenblik van de afgifte van de bestreden beslissing, nl. het bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd bij het nemen van de beslissing dan ook geen rekening gehouden met de werkelijke familiale toestand van verzoekster én het feit dat zij op dat ogenblik helemaal niet definitief veroordeeld was/is.

De beslissing is dan ook absoluut onzorgvuldig en onredelijk te noemen, en dient te worden vernietigd.

4.4.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Er wordt verwezen naar het feit dat verzoekster definitief zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden. Niets is evenwel minder waar. Gelet op de ontvankelijke verzetsprocedure vanuit de gevangenis is er op heden geen sprake van een definitieve veroordeling.

Ter staving hiervan verwijst verzoekster naar de beschikking omtrent haar aanvraag voorlopige invrijheidstelling, waarbij wordt geoordeeld dat deze zonder voorwerp is nu het verzet reeds ontvankelijk werd verklaart en verzoekster werd vrijgelaten op 10/07/2025 : (zie stuk 5)

Er kan dan ook bijgevolg géén sprake zijn van enige definitieve veroordeling en aldus ook niet van het feit dat verzoekster een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving

Het mag duidelijk zijn dat DVZ louter melding maakt van deze veroordeling pour les besoins de la cause. Het mag evenwel duidelijk zijn dat niets minder waar is, wel integendeel, in al de jaren dat verzoekster reeds in België verblijft kan geen enkel ernstig misdrijf of ernstig feit dat de openbare orde schendt worden aangehaald... Zij beschikt tot op heden dan ook nog over een blanco strafregister.

Verzoekster heeft haar leven, en dat van haar kind hier reeds jaren uitgebouwd. Ook de rest van haar familie verblijft in België (ouders, zus, broer, neven en nichten), zij heeft geen familie meer in het land van herkomst, zelf kwam ze als minderjarige aan in België.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van DVZ absoluut tekortschiet, manifest onzorgvuldig is en dat verzoekster aldus niet deugdelijk werd gehoord.

De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd.

4.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘*afdoende*’ wijze. Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44*bis* en 44*ter* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna wordt toegelicht op grond van welke overwegingen tot deze vaststellingen werd gekomen. Er wordt gesteld dat gezien voorgaande overeenkomstig artikel 44*ter* van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn wordt toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De verwerende partij motiveert verder dat de verzoekende partij op 7 juli 2025 een vragenlijst ‘hoorrecht’ heeft ingevuld in de gevangenis en verklaarde dat ze sinds januari 2025 (lees: 2015) in België verblijft, via Hongarije, Oostenrijk, Duitsland naar België reisde, in het bezit van haar Roemeense identiteitskaart reisde, een minderjarig kind heeft in België, namelijk P.A.B.A. en haar moeder P., V. in België woont, dat wanneer de verzoekende partij werd gevraagd of zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen, zij verklaarde een operatie te hebben gehad aan haar hoofd, dat zij verklaarde dat ze niet wenst terug te keren naar haar land van herkomst en dat ze in België op werk wacht, waarna de verwerende partij weerslag geeft van haar onderzoek in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete (en correcte) feiten maar ook de op de feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Uit voornoemde motieven blijkt dat dit *in casu* het geval is, minstens toont de verzoekende partij door louter te stellen dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd en mede gelet op wat volgt, het tegendeel niet aan.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan worden genomen, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) slechts vaststellen dat uit voornoemde motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling van de verzoekende partij en haar situatie blijkt. Mede gelet op wat volgt, toont zij ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen betreffende haar individuele situatie geen

rekening heeft gehouden of hierover niet heeft gemotiveerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.6. Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
(...)”*

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt:

*“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

3.7. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61).

Het komt de (gemachtigde van de) Minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.8. Het door de verzoekende partij bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de hierboven aangehaalde wetsbepalingen en de vaststelling dat haar persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, onrechtmatig bezetten van onbewoond pand, feit(en) waarvoor zij op 25 november 2024 werd veroordeeld door de correctionele

rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van acht maanden, waarna de feiten concreet worden toegelicht en wordt gesteld dat de handelingen van de verzoekende partij getuigen van een verregaand (gebrek aan) respect voor andermans eigendom, dat zij dient in te zien dat zij er zich van moet onthouden om andermans woning zonder toestemming te betreden, dat uit de strafinformatie blijkt dat zij zich op een zeer hardnekkige manier aan strafbare feiten van kraken schuldig maakt, met alle verstrekkende nefaste gevolgen van dien voor de rechtstreekse benadeelden, telkens sociale huurmaatschappijen, die deze panden vaak beschadigd aantreffen en op wier kosten nutsvoorzieningen worden gebruikt door de krakers, dat ook de bredere maatschappelijke impact van dergelijke feiten niet onderschat mag worden, bijvoorbeeld voor de burgerlijke partij, die huurster was van een gekraakt pand, dat ingevolge de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, de verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat er wordt verwezen naar het feit dat zij definitief zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden, dat niets evenwel minder waar is, dat gelet op de ontvankelijke verzetsprocedure vanuit de gevangenis er op heden geen sprake is van een definitieve veroordeling, dat er bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat zij op dat ogenblik helemaal niet definitief veroordeeld was/is. Zij verwijst in dit verband naar de beschikking omtrent haar aanvraag voorlopige invrijheidstelling, waarbij wordt geoordeeld dat deze zonder voorwerp is nu het verzet reeds ontvankelijk werd verklaard en zij werd vrijgelaten op 10 juli 2025. Zij betoogt dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van enige definitieve veroordeling en aldus ook niet van het feit dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat het duidelijk mag zijn dat de verwerende partij louter melding maakt van deze veroordeling 'pour les besoins de la cause', dat in al de jaren dat zij reeds in België verblijft, er geen enkel ernstig misdrijf of ernstig feit dat de openbare schendt kan worden aangehaald en dat zij op heden dan ook nog over een blanco strafregister beschikt.

De Raad ziet niet in, minstens toont de verzoekende partij niet aan, welk belang zij heeft bij voornoemd betoog dat er geen sprake is van een definitieve veroordeling en dat zij op heden dan ook nog over een blanco strafregister beschikt, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het besluit dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet grondt op een veroordeling of het strafregister doch op de vaststelling dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, gelet op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten. De verwerende partij wijst hierbij in de bestreden beslissing op de vastgestelde feiten (*"Uit het vonnis blijkt dat betrokkene verschillende panden kraakte in Gent o.a. op 21 augustus 2023 komt R.M. aangifte doen van kraken. Zij deelt mee dat zij de woning te Gent, G.D.S. (...) huurt van de sociale woonmaatschappij Dimensa. Ze woont sinds 4 augustus 2023 samen met haar gezin in hun nieuwe woning en komt nog slechts op haar oud adres om wat spullen op te halen. Die ochtend deed zij dat en merkte ze dat er andere personen hun intrek in de woning nog hadden genomen. Zij nam contact op met de verhuurmaatschappij en vernam dat de woning nog niet opnieuw werd verhuurd. Samen met de politie begeeft zij zich dan naar de woning. De onderzoekers worden door een vrouw in de woning gelaten, geïdentificeerd als betrokkene. Zij stelt dat zij samen met haar familie en enkele kennissen de woning heeft gekraakt."*), die door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet worden betwist, en oordeelt vervolgens dat de handelingen van de verzoekende partij getuigen van een verregaand (gebrek aan) respect voor andermans eigendom, dat de verzoekende partij dient in te zien dat zij zich ervan moet onthouden om andermans woning zonder toestemming te betreden, dat uit de strafinformatie blijkt dat zij zich op een zeer hardnekkige manier aan strafbare feiten van kraken schuldig maakt met alle verstrekkende nefaste gevolgen van dien voor de rechtstreekse benadeelden, telkens sociale huurmaatschappijen, die deze panden vaak beschadigd aantreffen en op wier kosten nutsvoorzieningen worden gebruikt door de krakers en dat ook de bredere maatschappelijke impact van dergelijke feiten niet mag worden onderschat, bijvoorbeeld voor de burgerlijke partij, die huurster was van een gekraakt pand.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij verzet heeft aangetekend, doet geen afbreuk aan de vastgestelde feiten, die door de verzoekende partij, het weze herhaald, niet worden betwist. De gemachtigde kan in het raam van zijn eigen bevoegdheden rekening houden met de inlichtingen waarover hij beschikt en zo tot het besluit komen dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Daar waar de verzoekende partij beweert dat in al de jaren die zij reeds in België verblijft geen enkel ernstig misdrijf of ernstig feit dat de openbare orde schendt, kan worden aangehaald, blijkt zij het oneens te zijn met de in de voornoemde motieven vermelde ernst van de feiten, doch slaagt zij er niet in door louter te stellen dat het niet gaat om een ernstig misdrijf of een ernstig feit deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij weerlegt geenszins dat zij verklaarde dat zij met haar familie en kennissen de woning heeft gekraakt, dat dit

getuigt van een verregaand (gebrek aan) respect voor andermans eigendom, dat uit de strafinformatie blijkt dat zij zich op een zeer hardnekkige manier aan strafbare feiten van kraken schuldig heeft gemaakt met alle nefaste gevolgen van dien voor de rechtstreeks benadeelden, de sociale huurmaatschappijen, die deze panden vaak beschadigd aantreffen en op wier kosten nutsvoorzieningen worden gebruikt en dat ook de bredere maatschappelijk impact van dergelijke feiten niet kan worden onderschat. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.9. De verzoekende partij stelt dat uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet expliciet blijkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het rondgebied te verlaten rekening moet houden met haar individuele situatie. Zij licht toe dat zij reeds sinds 2015 onafgebroken in België verblijft, alwaar zij met haar volledige familie verblijft, en dit dus sedert haar minderjarigheid, dat zij een jong kind heeft dat in België is geboren, dat haar familie in België verblijft, dat zij haar leven en dat van haar kind hier reeds jaren heeft uitgebouwd, dat ook de rest van haar familie (ouders, zus, broer, neven en nichten) in België verblijft, dat zij geen familie meer heeft in het land van herkomst en dat zij als minderjarige in België aankwam.

3.10. Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de

uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.12. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven in België met haar minderjarig kind.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Ze verklaarde dat ze een minderjarig kind heeft in België nl. P.A.B.(...) A. (geboren op (...)2021). Het is onduidelijk waar het kind momenteel verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat alsook hij geen duurzaam verblijf in België heeft. Uit het rijksregister blijkt dat hij over de Roemeense nationaliteit beschikt. Zij zullen dus samen het Belgische grondgebied kunnen verlaten en zich vestigen in Roemenië. Waardoor er geen sprake is van een schending van het artikel 8 van het EVRM.”

Daar waar de verzoekende partij stelt dat het kind niet vermeld staat op de bestreden beslissing, zodat er vanuit moet worden gegaan dat zij het kind alleen dient achter te laten, hetgeen evident uiterst onredelijk is, dat het evident mag zijn dat zij instaat voor de zorg en opvoeding van haar zoontje, gaat zij eraan voorbij dat ook als het kind niet expliciet vermeld staat op de bestreden beslissing, het alsnog de administratieve toestand van zijn ouder(s) volgt, zodat niet blijkt dat zij het kind alleen dient achter te laten, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk. Zij toont met haar betoog niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat het kind geen duurzaam verblijf in België heeft, dat uit het rijksregister blijkt dat hij over de Roemeense nationaliteit beschikt en dat zij dus samen het Belgisch grondgebied kunnen verlaten en zich kunnen vestigen in Roemenië.

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het betrokken kind. Het is immers in het belang van het kind om bij zijn ouder(s) te blijven. De verzoekende partij stelt weliswaar nog dat haar kind in Gent naar school gaat, maar beperkt zich hiermee tot een loutere bewering en toont op die manier dan ook niet aan dat het *in casu* in strijd is met het hoger belang van het kind om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij en haar kind samen het Belgisch grondgebied kunnen verlaten en zich kunnen vestigen in Roemenië. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat het in het hoger belang van het kind zou zijn om in België naar school te gaan. Zij toont niet aan dat er elementen zijn betreffende de scholing van het minderjarig kind, die in het licht van het in aanmerking nemen van het hoger belang van het kind, ten onrechte niet in overweging werden genomen in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat ook het argument dat zij en haar kind via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden werkelijk nergens op slaat, dat het kind immers nog maar drie jaar oud is, merkt de Raad op dat hij dit argument niet in de motieven van de bestreden beslissing kan lezen. Het betoog is dan ook niet dienstig.

3.13. De verzoekende partij stelt voorts dat zij samen met haar volledige familie (ouders, zus, broer, neven en nichten) in België verblijft.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar ouders, zus, broer, neven en nichten moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar voornoemde familieleden opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het aangevoerde familie- en gezinsleven met haar moeder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van eendoor artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en haar moeder. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.”

De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht voornoemde motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij die enkel gewag maakt van de aanwezigheid van haar ouders, zus, broer, neven en nichten op het Belgische grondgebied, zonder enige toelichting hieromtrent, maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar op het Belgische grondgebied aanwezige familieleden. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met voornoemde familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar *“familiaal netwerk”* of met haar *“werkelijke familiale toestand”*.

3.14. De verzoekende partij wijst op een privéleven en stelt dat zij reeds sinds 2015 onafgebroken in België verblijft en dit dus sedert haar minderjarigheid, dat zij en haar familie ook worden ondersteund door de gespecialiseerde stadsdiensten en op deze manier worden geleid naar werk en verblijf, dat zij zo reeds een alternatief arbeidstraject startte, dat zij stage liep en normaal mag beginnen werken. Ter staving legt zij een e-mail van een intercultureel bemiddelaar bij het Departement Welzijn en Samenleving van de stad Gent van 1 maart 2024 voor, evenals een overeenkomst voor een beroep verkennende stage van de VDAB van 21 maart 2025.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Met voorgaand betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het sedert 2015 in België opgebouwde leven en haar arbeidstraject van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of van het hoger belang van het kind wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.16. De verzoekende partij voert aan dat er evident maar rekening kan worden gehouden met haar individuele situatie als zij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen *in casu* absoluut niet het geval is, wat een flagrante miskennis van het hoorrecht inhoudt, dat er evident een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht nu zij niet deugdelijk werd gehoord bij het nemen van de bestreden beslissing, dat er in de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar de ingevulde vragenlijst 'hoorrecht', doch dat zij evident ook op het ogenblik van haar vrijlating uit de gevangenis had moeten worden bevraagd alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat zij dan immers cruciale informatie had kunnen meedelen, namelijk dat zij niet definitief veroordeeld werd voor bovenvermelde feiten, wel integendeel, dat indien zij wel de mogelijkheid had gekregen deugdelijk gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, dit aldus wel degelijk tot een andere besluitvorming had kunnen leiden, dat zij dan immers ook beter had kunnen duiden dat zij reeds sedert 2015 in België verblijft, alwaar zij samen met haar volledige familie verblijft en dat zij zelf een jong kindje, geboren in België, heeft, dat het louter verwijzen naar een eerder afgenomen 'vragenlijst' in dit kader niet voldoende is om te voldoen aan de hoorplicht en dat zij *in casu* niet deugdelijk is gehoord op het ogenblik van de afgifte van de bestreden beslissing.

3.17. Betreffende de aangevoerde schending van het hoorrecht, merkt de Raad in de eerste plaats op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

De Raad benadrukt dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het vervullen van de hoorplicht heeft hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.18. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij wijst weliswaar op het gegeven dat zij niet definitief veroordeeld werd voor de feiten vermeld in de bestreden beslissing, maar toont, gelet op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 3.8., niet aan dat dit element het nemen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden of verhinderen. Waar de verzoekende partij tevens wijst op haar verblijf in België sedert 2015, samen met haar volledige familie, en op haar jong kindje dat in België is geboren, maakt zij geenszins concreet aannemelijk dat zij deze elementen niet afdoende kon toelichten in de vragenlijst 'hoorrecht' die zij, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, op 7 juli 2025, drie dagen voor het nemen van de bestreden beslissing, in de gevangenis heeft ingevuld. Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij, zoals uiteengezet in punten 3.12. tot en met 3.14., niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, dat het recht op respect voor het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, schendt. Door louter te wijzen op voornoemde elementen betreffende haar privé-, familie- en gezinsleven toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat of op welke wijze het aanbrengen of toelichten van deze elementen het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden of verhinderen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij, indien zij (nogmaals) gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet nemen van de thans bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanvoeren die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden of verhinderen, is haar betoog dat zij evident ook op het ogenblik van haar vrijlating uit de gevangenis had moeten worden bevestigd alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en dat het louter verwijzen naar een eerder afgenomen 'vragenlijst' in dit kader niet voldoende is om te voldoen aan de hoorplicht, dan ook niet dienstig.

3.19. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.20. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar werkelijke feitelijke situatie, dat er absoluut geen rekening werd gehouden met de reële feitelijke situatie, dat de bestreden beslissing geen afdoende rekening houdt met de persoonlijke elementen eigen aan haar dossier en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op een afdoende wijze kennis heeft van haar persoonlijke situatie, minstens maakt zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk met welke elementen betreffende haar feitelijke/persoonlijke situatie of met welke persoonlijke elementen eigen aan haar dossier de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of welke van deze elementen de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende zorgvuldig heeft onderzocht.

3.21. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing "*evident absoluut onzorgvuldig en uiterst onredelijk*" is of "*absoluut tekortschiet*", dat er sprake is van een manifeste motiverings- en beoordelingsfout of dat de verwerende partij niet met kennis van zaken heeft geoordeeld noch dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering biedt voor de genomen beslissing.

3.22. Een schending van de artikelen 7, 44*bis* en 44*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.23. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER